

เจ้าสาว

Jamsai

ขอบคุณ
ขอบคุณ

ขอบคุณ
ขอบคุณ

นัทธินา (นัธ)

"ให้มันจบไปไม่ได้หรอกคะ ดิฉันไม่ได้เรียกร้องอะไรเลย หรือว่าที่ท่านรอง
ตามตอแยดิฉันเพราะติดใจ?"

"อืม ผมติดใจ"

กังสดาลเบิกตาโพลง เธอเพียงแค่พูดพล่อยๆ ออกไปแต่เขากลับยอมรับ
หน้าตาเฉย ผู้ชายเพอร์เฟกต์ มีพร้อมทั้งรูปร่างหน้าตา อำนาจ และเงินทองหาผู้หญิง
ได้อีกมากมาย เหตุใดต้องเป็นเธอด้วย

"แต่ดิฉันไม่..."

"อย่าพูดในสิ่งที่คุณเองก็ไม่แน่ใจสิกั้ง คือนั่นคุณต้องการผมแค่ไหนคุณก็รู้
ผมคงไม่ต้องบอกใช้ไหม่ว่าเราไม่ได้มีอะไรกันแค่ครั้งเดียว"

"หยุดนะ ห้ามพูด"

เจ้าบ่าวขบวนสุดท้าย

นัทริมา (นัธ) เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2608-3

ภาพประกอบ saragraphika / Shutterstock.com
Pachai Leknettipp / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

พิมพ์

กระดาษหนามลายลาย

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังจากฝากผลงานที่น่าประทับใจอย่าง 'ปรารถนา... คุณอีกสักครั้ง ชุด Wishing You ด้วยรัก... และปรารถนา' ซึ่งเป็นโปรเจกต์ร่วมกับนักเขียนมากฝีมืออีกสองท่านอย่าง tiara และอุณห์ภูมิปติไปแล้ว

นัทธิดา (นัธ) ก็กลับมาอีกครั้งพร้อมกับผลงานเดี่ยวเรื่องใหม่ล่าสุด 'เจ้าบ่าวขบวนสุดท้าย' ซึ่งบอกเล่าเรื่องราวความรักความสัมพันธ์ของหนุ่มสาวต่างวัยค่ะ เรื่องนี้นางเอกของเราอายุมากกว่าพระเอกถึงสามปีด้วยกัน แม้หลายๆ คนจะบอกว่าอายุเป็นเพียงตัวเลขแต่ในความเป็นจริงแล้วอายุก็เป็นหนึ่งในปัจจัยที่มีผลกระทบถึงความสัมพันธ์ของคู่รักไม่น้อยไปกว่าเรื่องอื่นๆ เลย นอกจากความต่างของอายุแล้ว 'กังสตาล' สาวสวยวัยสามสิบต้นๆ คนนี้ยังถูกล่มงานวิวาห์โดยหญิงสาวคนหนึ่งได้อุ้มท้องมาประกาศกลางงานแต่งงานว่าที่สามีของเธอคือพ่อของลูกในท้องของหล่อน ทำเอากังสตาล 'เซ็ด' จนตั้งมั่นว่าจะไม่เปิดใจรักใคร่อีกต่อไป! ทว่าความตั้งใจของเธอเป็นอันต้องสั่นคลอนเมื่อ 'ฉาย' คาสโนว่าหน้าหวานลูกครึ่งไทย-เกาหลีได้ก้าวเข้ามาหวังคว้าทั้งตัวและหัวใจของเธอมาครอง แต่งานนี้บอกเลยนะว่าไม่ง่าย คนเจ้าเล่ห์อย่างคุณฉายที่ไม่เคยไล่ตามใครมาก่อนจึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อมัดใจเธอให้ได้

นักอ่านทุกท่านคงต้องมาช่วยกันลุ้นแล้วล่ะว่าคุณฉายจะมัดใจกังสตาลสาวสวยใจแข็งคนนี้ได้อย่างไร และอายุจะเป็นอุปสรรคมากน้อยแค่ไหนสำหรับพระเอก-นางเอกคู่นี้ ถ้าพร้อมแล้ว LOVE ขอเชิญทุกท่านพลิกหน้าถัดไปเพื่อร่วมลุ้นไปพร้อมๆ กันเลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'นัทธิดา' หรือนามปากกาเดิมคือนัธ เริ่มหัดเขียนนิยายจริงจังตอนมัธยมปลายค่ะ จากเขียนเล่นๆ เขียนกับเพื่อนในห้อง ไปๆ มาๆ ก็ปรากฏว่าชอบจริงจัง เลยตั้งใจว่าสักวันจะเป็นนักเขียนให้ได้ ทว่าระยะทางกว่าจะไปถึงเป้าหมายของคนเราไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะพุ่งตรงสู่สิ่งที่ฝัน สำหรับนัทธิดาเรียกว่าอ้อมโลก กว่าจะมีนิยายรักเรื่องแรกออกมาก็นานทีเดียวค่ะ

นิยายรักเรื่องแรกคือ 'ให้รักเคียงเรา' ค่ะ จากนั้นก็เขียนนิยายรักมาเรื่อย 'ไล่มาตั้งแต่ 'จับร้ายมาชนรัก' 'หมั่นด้วยใจหมายด้วยรัก' 'เล่ห์ล่อมรัก' 'พลอยเหลี่ยมเพชร' 'กลบุษบา' 'สาปกาณดา' 'ลูกเปิดชินเดอเรลล่า' 'บุหลันมันตรา' 'เพลิงอุลี' 'บอสคะ หนูจะไม่ทน!' 'ปรารถนา... คุณอีกสักครั้ง' และ 'เจ้าป่าวขบวนสุดท้าย' ที่คุณผู้อ่านถืออยู่นับเป็นเล่มที่ 13 ค่ะ ขอขอบคุณที่ติดตามกันมาอย่างต่อเนื่องนะคะ

เข้ามาพูดคุยทักทายกันได้ที่ Facebook นัทธิดา

<https://www.facebook.com/nutthida.author> ค่ะ

นัทธิดา

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

"อีหน้าด้าน!"

เสียงกรีดร้องดังขึ้นก่อนเจ้าของเสียงจะเดินแหวกแขกหรือซึ่งยืนออกันอยู่หน้างานแต่งงานเข้ามาหยุดยืนตรงหน้าบ่าวสาวซึ่งกำลังรับแขกอยู่หน้าห้องจัดเลี้ยง

"ป๊ม!"

เจ้าบ่าวหน้าถอดสี หันขวับไปทางเจ้าสาวอย่างฉะฉาน ก่อนคว้าแขนแขกไม่ได้รับเชิญแน่น

"มาทำไม้ป๊ม! กลับไปก่อน"

"ทำไมป๊มต้องกลับ พี่อั้นแต่งงานทั้งทีจะไม่ให้ป๊มมาร่วมยินดีได้ยังไงล่ะคะ"

"เราตกลงกันแล้วนะป๊ม กลับบ้านไปซะ!"

"ป๊มไม่กลับ! ถ้าจะให้ป๊มกลับ พี่อั้นต้องกลับไปกับป๊มด้วย"

"มันใช้เวลามาหาเรื่องใหม่ป๊ม"

ทว่าหญิงสาวซึ่งมีหน้าที่อนุญาตให้แขกมาราวตั้งครครได้สี่ห้าเดือน กลับแค้นหัวเราะหยัน

"ปัมหาเรื่องงั้นหรือ! ปัมเสกเด็กได้เองรีไร ฟ้ออันทำปัมท้องแตกกลับ
ตั้งตันจะแต่งกับฟักัง ฟ้ออันทำแบบนี้กับปัมกับลูกได้ยังไง"

เสียงฮือฮาของแขกเหรื่อในงานดังขึ้นเมื่อได้ยินว่าแขกไม่ได้รับเชิญ
น่าจะเป็นเมียอีกคนที่เจ้าบ่าวซ่อนไว้

เร็วมือบางของเจ้าสาวซึ่งสวมแหวนเพชรเม็ดงามอยู่ที่นิ้วนางข้างซ้าย
กำเข้าหากันแน่น เลือดในกายเดือดพล่าน นัยน์ตาสุกใสซ่อนรอยขุ่นเคืองไว้อย่าง
สุดความสามารถ

"เรื่องทั้งหมดเป็นความผิดพลาด ฟ้องจะแก้ไขทุกอย่างเอง กังไม่ต้องห่วงนะ"

"คะ!"

รอยยิ้มอ่อนโยนค้างอยู่บนดวงหน้ารูปไข่เหมือนเครื่องแบบประจำกาย
ที่หญิงสาวหยิบใช้เป็นประจำราวกับสั่งได้

"อีหน้าด้าน! มึงไม่เห็นรีไรว่ากูท้องลูกฟ้ออัน ยังหน้าด้านแย่งผัวกูอีก"

"หยุดบ้าได้แล้วนะปัม"

อัสนี่ควัดันแขนผกากรองพลางมองหาคนที่จะมาลากเมียเก็บของตน
ออกไปจากงาน

"ปล่อยปัมนะฟ้ออัน! ปัมเป็นเมียฟ้อันนะ แล้วในท้องนี้ก็ลูกฟ้อ" หญิงสาว
กรี๊ดเสียงร้องลั่นพลางซึ่มมือไปทางเจ้าสาว "เจ้าข้าเอ๊ย! เร่เข้ามาดูอีคนหน้าด้าน
ชอบแย่งผัวชาวบ้านเร้ว ไม่มีปัญญาหาผัวถึงต้องลักกินขโมยกินแบบนี้
เร่เข้ามาดูเร้ว!"

ความขมขื่นรุกราล้ำลามเข้ามาในหัวใจ หกปีที่คบกันมาเขากลับตอบแทนเธอ
ด้วยการทรยศ เธอเจ็บแต่ไม่เท่าเห็นแววตาผิดหวังระคนสมเพชของป้าเลยลักนิต

"อิกัง! อีหน้าด้าน! มึงแย่งผัวกู มึงทำให้ลูกกูกำพร้าพ่อ"

แน่นอนว่าแขกเหรื่อในงานบางคนไม่ใช่ญาติสนิทของเจ้าสาว
จึงปรายตามองเธอราวกับเธอเป็นนักโทษประหาร ทั้งที่เธอคือเหยื่อความมักมาก
ไม่รู้จักพอของเจ้าบ่าว

แล้วอัศวินขี่ม้าขาวก็มาในรูปของพนักงานรักษาความปลอดภัยซึ่งเข้ามา
คุมตัวหญิงตั้งครมไว้

"พาไปส่งบสถิตอารมณ์นอกงานก่อนนะครับ"

"ปล่อยคุณะ กูจะตบมันให้หน้าแตก ดูซิว่าพี่อั้นยังจะหลงมันอยู่อีกไหม"

เสียงร้องโหยหวนระคนสะอื้นให้ผลึกกังสตาลไปจนสุดทางตัน ไม่เหลือ
ทางเลือกให้เธอถอยได้อีก ทางออกเดียวที่เธอนึกได้ในช่วงเวลาคับขันนี้
มีเพียง...

พรีบ!

"เจ้าสาวเป็นลม!"

ความโกลาหลลดหลั่นลงมากขึ้นเมื่อเจ้าสาวล้มพับลงไปกองที่พื้น
แต่ก่อนที่เจ้าบ่าวจะเข้าถึงตัวเจ้าสาว บรรดาญาติพี่น้องของเจ้าสาวก็เข้ามา
ล้อมเธอราวกับเป็นโล่กันภัย

"มึงถอยไปให้ไกลๆ เลยไอ้จู้!" กิตติคุณ พี่ชายคนโตของเจ้าสาว
ชี้หน้าอย่างเดือดดาล

"ผมอธิบายได้นะครับพี่ก้อง"

"จนป่านนี้มึงยังจะเถะอะไรอีก ไม่ต้องต่งไม่ต้องแต่งมันแล้ว มึงไปอธิบาย
กับเมียทองโย้ของมึงเถะ อย่ามายุ่งกับน้องกู"

หญิงวัยกลางคนยอบตัวลงคุกเข่าพลงโอบประคองลูกสาวซึ่ง
นอนหลับตาพริ้มไม่รู้เรื่องราวไว้ในอ้อมแขน ก่อนกระซิบเสียงแผ่วที่ข้างหู

"อย่าเพิ่งรีบฟื้นนะก๊ิง ทางนี้ม้าเคลียร์ให้เอง"

บทที่ 1

ทดเวลาบาดเจ็บ

ภายในห้องโดยสารชั้นธุรกิจของเครื่องบินโบอิง 777 ซึ่งกำลังนำพาผู้โดยสารไปยังท่าอากาศยานอินซอน ประเทศเกาหลีใต้เนื่องแน่นไปด้วยผู้โดยสารมากมายหลายตา แสงไฟภายในห้องโดยสารถูกหรี่ลงเป็นไฟสลัว เพราะเป็นเวลาตีหนึ่งกว่าแล้ว ผู้โดยสารส่วนใหญ่ปรับเก้าอี้ที่นั่งเอนราบลงเป็นที่นอน

ท่ามกลางความเงียบบังนเสียงสะท้อนจากผู้โดยสารด้านข้างดังลอดผ้าห่ม ผืนบางออกมาจนใจชายหนุ่มซึ่งนอนอยู่บนเก้าอี้ตัวถัดไป เขาพยายามข่มอารมณ์หงุดหงิดไว้เต็มกำลัง แต่ผ่านไปครู่ใหญ่เสียงร้องไห้กลับไม่ได้หยุดลง แม้แต่น้อย ชายหนุ่มจึงขยับตัวลุกขึ้นพลางชะเง้อมองผู้โดยสารร่างเล็กซึ่งนอนคลุมโปงอย่างรำคาญใจ

หากเอื้อมมือไปสะกิดเตือนคงเสียภาพลักษณ์ผู้บริหารของวิโอสดีงก์รูปหมด ชายหนุ่มจึงลุกขึ้นเดินไปด้านหน้าซึ่งเป็นบริเวณนั่งพักของแอร์โฮสเตสสาวสวยชาวเกาหลี แล้วแจ้งจุดประสงค์แทน

"ผู้โดยสารข้างผมร้องไห้ไม่หยุดเลย ช่วยไปดูหน่อยได้ไหมครับ อย่างน้อยหยิบทิชชูไปให้ก็ยังดี ผมเป็นผู้ชาย แถมยังเป็นคนแปลกหน้า

คงไม่สะดวกนัก"

นายสื่อสารเป็นภาษาเกาหลีชัดแจ้วจนสองสาวอดแปลใจไม่ได้

"ได้ค่ะ ผู้โดยสารท่านนั้นนั่งอยู่ตรงไหนคะ"

ชายหนุ่มระบุเลขที่นั่งพลาซ่าไปรษณีย์หาวนให้แอร์โฮสเตสทั้งสอง
แอร์โฮสเตสคนหนึ่งรู้งานจึงเดินไปดูแล้วผู้โดยสารดังกล่าว ปล่อยให้เพื่อนสาว
ได้พูดคุยทำความรู้จักชายหนุ่มหน้าสวยราวกับผู้หญิงไปพลางๆ

"ผู้โดยสารเป็นคนเกาหลีหรือคะ พูดเกาหลีคล่องมาก"

"ผมเป็นลูกครึ่งเกาหลีครับ แม่เป็นคนเกาหลี พ่อเป็นคนไทย"

"มีนาละคะ คุณพูดเกาหลีชัดมาก"

"ลืครับ ยินดีที่ได้รู้จัก"

นายเอ่ยนามสกุลของแม่พลาซ่ายื่นมือออกไปแนะนำตัว แอร์โฮสเตสสาว
ก็กาวลงสะพานที่ชายหนุ่มหน้าหวานทอดมาให้ด้วยสีหน้าเอียงอาย

"ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะ"

ไม่บ่อยนักที่เธอจะได้พบผู้โดยสารเพอร์เฟกต์ขนาดนี้ ฐานะไม่ต้องพูดถึง
เพราะหากไม่นับตัวชั้นธุรกิจแล้ว นาฬิกาแบรนด์ดังบนข้อมือก็สนนราคา
สามล้านเข้าไปแล้ว แต่ที่ทำให้หญิงสาวไม่อาจละสายตาตั้งแต่แรกเห็นคงเป็น
ดวงหน้ารูปไข่มีแพขนตาขนยาวคลุมกรอบตาเรียวราวกับเม็ดอัลมอนด์ซ้อน
นัยน์ตาสีดำสนิทราวกับอัญมณีน้ำงาม จมูกโด่งแหลม และริมฝีปากหยักสวย
น่าสัมผัส

แม้ใบหน้าหล่อเหลามีความอ่อนหวานแบบผู้หญิง ทว่ารูปร่างกลับ
สูงใหญ่บึกบึนแบบบุรุษเพศและบุคลิกเฉียบขาดทรงอำนาจ เมื่อประกอบ
เข้าหากันแล้วกลายเป็นส่วนผสมที่มีเสน่ห์ชวนมองจนยากจะละสายตา

นายมัวพูดคุยกับแอร์โฮสเตสสาวจนลืมความหงุดหงิด กลับมายังที่นั่ง
อีกทีเสียงร้องไห้หนักๆเงียบไปแล้ว นายจึงสวมผ้าปิดตากระชับกรอบหน้า
ปิดกั้นตนเองจากโลกภายนอกเข้าสู่นิทรา

'นางสาวกังสดาล ม่ายชั้นหมาก'

คือนามสกุลใหม่ที่เธอได้รับหลังจากงานแต่งงานล้มไม่เป็นท่า วันนั้นเธอสร้างเป็นลมเพื่อหนีความวุ่นวาย ลืมตาขึ้นมาอีกทีก็อยู่ในห้องนอนของบ้านซึ่งเป็นทั้งร้านขายโจ๊กและบ้านที่ตนเติบโตมาตั้งแต่เล็ก

'พอเจ็γκเป็นลม พี่อ้นก็ถูกแม่นั่งลากออกจากงาน ไม่เห็นมาดูดำดูดีเจ็γκเลย แต่ก็ดีแล้วที่เจ็γκโดนเท' การ์ิน น้องชายคนสุดท้ายต้องเหินบอดีตัวที่พี่เขยแต่กลับถูกมารดาชิงตาใส่

'กล้า!'

'ก็มันจริงนี่มา พี่อ้นโคตรเซี่ยเลย อะไรวะ ทำผู้หญิงท้องแล้วยังมาหลอกเจ้แต่งงาน ค่าเรือนหอเจ็γκเป็นคนออก ค่าจัดงานเจ็γκสำรองจ่ายไปก่อน นี่ยังดีที่ไม่ให้ออกค่าแหวนด้วย'

ยิ่งการ์ินร้ายความเลวของอัสนี่เท่าไร กังสดาลก็ยิ่งปวดแสบปวดร้อนเพราะสิ่งเหล่านั้นคือข้อด้อยที่เธอพยายามมองข้ามด้วยเห็นว่าเรากำลังจะสร้างครอบครัว อะไรยอมได้ก็ยอมไปก่อน

'อย่าดุกกล้ามันเลยมา กล้ามันพุดถูก ไอ้อันไม่เห็นมีอะไรดี ไม่รู้กั้งหลงได้ไง ดืออย่างเดียวคือดีแต่ปาก ประจบเอาใจเก่ง เรื่องอื่นไม่เห็นจะได้เรื่องอาเฟ่งเพื่อนเฮียยังดีกว่าตั้งเยอะ'

กิตติคุณช่วยหนุนอีกแรง แต่กังสดาลกลับลอบเบะปาก เพื่อนพี่ชายอายุสี่สิบกว่าแล้วแต่ยังไม่แต่งงาน ชอบคุยโวโอ้อวด ยกตนข่มท่าน ใครจะชอบหลง

'ตอนแรกก็องนึกว่าป้าจะต่อว่ากั้งที่เสียรู้ไอ้อัน แต่ไม่เห็นพุดอะไรเลย'

'ก็ไม่แน่หรอกเฮีย เดี่ยวเตี้ยใหญ่กับอ้อเล็กเป่าหุอะไรหนอย ป้าก็เดินตามแล้ว'

'เตี้ยแค่หวังดี แกก็คิดในแง่ร้ายไปอ้อกล้า'

'เฮียก็พุดได้ดี เตี้ยกับอ้อก็เฮียยังกะเทวดา แต่กล้ากับเจ้โดนจับผิดไม่เว้นแต่ละวัน'

เรื่องราวภายในครอบครัวสมควรแก้ไขกันภายในครอบครัว แต่เมื่อมี 'เพื่อนบ้านมหาภัย' อย่างเตี้ยใหญ่กับอ๊ี้เล็กคอยเสียม อะไรที่เล็กก็ขยายใหญ่ อะไรที่ใหญ่อยู่แล้วก็ฟูฟองเวอร์วังอลังการไปถึงดาวอังคารโน่น

เขาวาหรือที่พวกเราเรียกว่าอ๊ี้เล็กเป็นลูกพี่ลูกน้องฝั่งแม่ สามียของอ๊ี้เล็ก คือเตี้ยใหญ่หรือวิกรมสนิทกับป้ามาก เวลาเตี้ยใหญ่และอ๊ี้เล็กพูดอะไร ป้ามักคล้อยตามเสมอ เป็นเหตุให้กังสดาลมีปากเสียงกับป้าบ่อยๆ เพราะทั้งคู่ ไม่ชอบขี้หน้าและหาเรื่องจับผิดเหน็บแนมเธอเสมอ

เสียงเคาะประตูหน้าห้องน้ำดังสติงสดาลกลับมาอยู่กับปัจจุบัน เธอ ยืนมองดูใต้ตาวมเป่งจากการร้องไห้ ดวงหน้าอึดโรยทรุดโทรมเหมือน คนอมทุกข์

ที่จริงช่วงเวลานี้ควรเป็นช่วงอันนิมุนของเธอกับอัสนี่ แต่เพราะ งานแต่งงานพังครืน ทริปอันนิมุนจึงล้มไม่เป็นท่า เธอเสียดายค่าโรงแรม และตัวเครื่องบินซึ่งสำรองจ่ายไปแล้วจึงตัดสินใจบินมาเกาหลีคนเดียว

ก่อนบินมาเกาหลีเมื่อคืนเธอยังไปทำงานที่โรงแรมตามปกติในฐานะ ดิวตี้เมเนเจอร์ซึ่งรับผิดชอบดูแลแผนกบริการส่วนหน้าเป็นรอบๆ โดยทำงาน แบ่งเป็นสามรอบคือรอบเช้า รอบบ่าย และรอบดึก* สลับหมุนเวียนกับ ดิวตี้เมเนเจอร์คนอื่นๆ หนึ่งในนั้นคืออัสนี่

เธอเจอเขาครั้งแรกที่โรงเรียนสอนภาษาเมื่อหกปีก่อน ตอนนั้นเธอ ทำงานที่โรงแรมมูนามาแล้วสองปี หลังจากคบหากันไม่นานดิวตี้เมเนเจอร์ คนหนึ่งลาออก อัสนี่จึงมาสมัครงานโดยมีเธอช่วยรับรองด้วยอีกแรง

เราคบหากันอย่างราบรื่นมาหกปีจนตัดสินใจแต่งงานกัน เธอถูกใจ ความสุภาพเรียบร้อยและซื่อสัตย์ของเขา ทว่าความจริงที่อัสนี่ซุกซ่อนไว้ ค่อยๆ เผยออกมาตั้งแต่ช่วงวางแผนแต่งงานแต่เธอทำเป็นมองข้าม กระทั่ง

* รอบเวลาทำงานของพนักงานโรงแรมปกติแบ่งเป็น 3 รอบ คือรอบเช้า (Morning Shift) ตั้งแต่เวลา 06.00 น.-15.00 น. รอบบ่าย (Afternoon Shift) ตั้งแต่เวลา 15.00 น.-23.00 น. และรอบดึก (Night Shift) คือ ตั้งแต่เวลา 23.00 น.-08.00 น. โดยบางโรงแรมอาจมีเวลาลาดเคลื่อนกว่านี้อีกเล็กน้อย

ทุกอย่างมาปะทุในวันงาน หลังจากวันนั้นความเลวทรามต่ำช้าของอัสนีก็ลอยเข้ามาไม่หยุด

'ก่อนหน้านี้ทีนกับฝนไม่กล้าบอกพี่กั้งว่าพี่อั้นเจ้าชู้ตัวไปทั่วเพราะกลัวพี่กั้งไม่เชื่อ' สุรทิน พนักงานรุ่นน้องในแผนกฟรอนต์เอเย่โดยมีลัดดาพนักงานแผนกเดียวกันพยักหน้าคล้อยตาม

'ฝนเห็นพี่กั้งตัดสินใจแต่งงานแล้วก็เลยไม่กล้าพูดเหมือนกันค่ะ'

'แต่พี่กลับโล่งใจที่ปมบูมมาทำงานด้วยซ้ำ ไม่งั้นพี่คงหุหนวกตาบอดอยู่อย่างนั้น'

ใช่แล้ว เธอรู้สึกโล่งอกที่ไม่ตกหลุมพรางแฟนเก่า บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าความรู้สึกที่มีต่อเขายังเรียกว่า 'ความรัก' รีเปเล่า เพราะความวูบวาบหวั่นไหวไม่หลงเหลืออยู่เลยแม้แต่น้อย

เราพูดคุยกันเรื่องงานและหน้าที่ความรับผิดชอบมากกว่าเรื่องส่วนตัว พออัสนีขอแต่งงานเธอก็รับปากเพราะเห็นว่าตนอายุสามสิบสามแล้ว เป็นช่วงอายุที่ควรเป็นฝั่งเป็นฝาเสียที่...แค่นั้นเอง!

หลังจากงานแต่งงานล่อมเธอก็กลับมาทำงานตามปกติ แสร้งทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่อัสนีกลับไม่คิดเช่นนั้น

'ฟังพี่ก่อนนะกั้ง พี่อธิบายเรื่องทั้งหมดได้นะ'

เขาแก้ตัวรอบที่เท่าไรเธอก็รำคาญจะนับ รู้สึกแต่ว่ารำคาญและเสียเวลา

'พอเถาะพี่อั้น กั้งไม่ยากฟังอีกแล้ว'

'พี่รักกั้งนะ เรารักกันมาตั้งหกปี กั้งจะไม่ให้ออกาสพี่แก้ตัวเลยเธอ'

เสียงในใจรีดร้องคร่ำครวญว่า...ไม่!

'คนรักกันไม่ทรยศกันแบบนี้หรือคะพี่อั้น'

'แล้วกั้งจะลาออกรีเปเล่า'

กั้งสตาลเล็กคิ้วมองอีกฝ่ายอย่างงุนงง

'ทำไมกั้งต้องลาออก กั้งไม่ใช่คนผิดเสียหน่อย'

อัสนี่หันหน้าเสีย กังสตาลองไล่เรียงความคิดไม่นานก็เริ่มเตาทางออก
ตำแหน่งผู้จัดการแผนกบริการส่วนหน้าหรือฟรอนต์ออฟฟิศเมเนเจอร์
เป็นตำแหน่งสูงสุดของแผนกนี้ รองลงมาคือดิวตี้เมเนเจอร์ บางโรงแรม
ที่มีขนาดเล็กดิวตี้เมเนเจอร์กับฟรอนต์ออฟฟิศเมเนเจอร์อาจเป็นคนเดียวกัน
แต่ยมนว่าเป็นโรงแรมขนาดใหญ่ จึงมีตำแหน่งดิวตี้เมเนเจอร์รับผิดชอบลูกค้า
ตามแต่ละช่วงเวลาและคอยช่วยงานผู้จัดการแผนกบริการส่วนหน้าอีกที ดังนั้น
หากเธอลาออกไปก็เท่ากับว่าตัดคู่แข่งไปได้อีกหนึ่งคน

'เพื่อนกลัวว่ากังจะแย่งตำแหน่งที่เพื่อนอยากได้หรอกคะ'

'มะ...ไม่ใช่อย่างนั้นนะกัง พี่แค่...'

ท่าทางอีกอ๊กและแววตาหลุกหลิกตอกล้ำว่าเธอโดนถูก มีนาละ
อัสนี่ถึงกำชับให้เธอลาออกมาอยู่บ้านเลี้ยงลูกหลังจากเราแต่งงานกันแล้ว
แทนที่จะช่วยกันทำงานหาเงินเข้าบ้าน เบื่องหลังเป็นอย่างนี้เอง

'รู้ไหมคะยิ่งเพื่อนอยากได้ตำแหน่งของพี่ยุพินเท่าไร กังก็ยิ่งอยากชิง
ตำแหน่งนี้มาให้ได้'

อัสนี่หน้าเหวอ 'ไม่คิดว่าอดีตแฟนสาวที่ 'ยังไวกี่ได้' จะลุกขึ้นมา
แฉลงฤทธิ์ใส่เขา

เพราะความรักทำให้กังสตาลึกบึ้งจำเขี้ยวเล็บของตนและเปิดโอกาส
ให้แฟนหนุ่มได้แสดงผลงาน เธอเติบโตมากับความคิดที่ว่าผู้หญิงควรเป็น
ช้างเท้าหลังเหมือนที่หม่อมมาเป็นหลังบ้านสนับสนุนครอบครัวมาตลอด

การถูกหักหลังเปลี่ยนความคิดของเธอโดยสิ้นเชิง ต่อแต่นี้ไปเธอจะ
ต่างกับงาน เช็ดแล้วความรักที่ลงเอยด้วยน้ำตา พอกันทีความรักจอมปลอม...
พอกันที!

บทที่ 2 ต่างบ้านต่างเมือง

หลังจากออกจากสนามบินอินชอนนายก็ให้คนขับรถตรงดิ่งมายังคอนโดมิเนียมหรูย่านคังนัมด้วยตั้งใจจะเซอร์ไพรส์มารดา ทว่าเขายืนกดกริ่งอยู่หน้าประตูห้องชุดเกือบห้านาทีแล้ว แต่กลับไม่มีเสียงตอบรับใดๆ จากเจ้าของห้อง โทรศัพท์ไปก็ได้ยินแต่สัญญาณตอบรับอัตโนมัติ

"สงสัยแม่คงยังไม่ตื่น แกล้งไปเช็กข้างล่างที่ลืมหาว่าแม่อยู่รีเปล่า"

ชายร่างเล็กสวมแว่นกรอบเงินผู้เป็นเลขาฯ ส่วนตัวพยักหน้ารับหายไปที่ครู่หนึ่งก็เดินหน้าถอดสีกลับมา

"คุณนายลีไม่อยู่ครับ เห็นพนักงานข้างล่างบอกว่าคุณนายออกไปตั้งแต่เมื่อวานตอนเช้า ลากระเป๋าดูทางใบเล็กไปด้วยครับ"

"ไปกับใคร"

"เอ่อ..."

"ใคร!"

"น่าจะเป็นแฟนหนุ่มคนล่าสุดของคุณนายครับ"

นายยกมือขึ้นเสยผมลวกๆ ความเดือดดาลเคี้ยวกรำอยู่ในอกส่งให้ดวงหน้าหล่อเหลาแดงก่ำ มือหนากำแน่นก่อนกระแทกเข้ากับผนังหน้าห้อง

ไม่เข็ดเสียที!

แม่เปลี่ยนแผนหนุ่มอายุน้อยเป็นว่าเล่น แต่ละคนอยู่ไม่เกินสองเดือน และทุกคนล้วนอายุน้อยกว่าแม่ไม่ต่ำกว่ายี่สิบปี

'แม่ก็แค่เหงาอยากได้คนมาดูแล ถึงยังงั้นแม่ก็รักนายที่สุดนะจ๊ะ'

'คนดูแลอายุคราวลูกเลยนะครับ เด็กกว่าผมอีก'

'แล้วที่พ่อฉายละ คงนั่งเมียน้อยออกหน้าออกตา แถมยังให้นั่งตำแหน่งใหญ่โตในบริษัท ไหนจะพวกตัวเล็กตัวน้อยที่เลี้ยงไว้สืบทายานั่นอีกละ ถ้าฉายจะบ่นแม่ก็ไปบ่นพ่อเราด้วย'

พูดไม่ถูกหูที่ไรแม่เป็นต้องถลึงตา ยกเรื่องพ่อขึ้นมาประชดประชันเสมอ ใครจะคาดคิดว่าความรักหวานชื่นระหว่างหนุ่มไทยกับสาวเกาหลีใต้จะมีอายุเพียงแค่นี้ห้าปี เพราะมือที่สามชื่อ 'อมาวสี'

'ถ้าไม่ใช่เพราะพ่อเราหลงนั่งเมียน้อยจนออกหน้าออกตา แม่คงไม่ต้องระเห็จออกมาแบบนี้หรอก'

หลังหย่าร้างแม่บินกลับมาพำนักที่ประเทศบ้านเกิดโดยไม่ต้องเสียเวลาฟ้องหย่าให้ยุ่งยากเพราะคุณปู่ของนายเป็นเพื่อนกับคุณตา คุณปู่ชดเชยความรู้สึกลดด้วยเงินก้อนโต ยังไม่นับสมบัติเดิมที่แม่ได้รับหลังจากคุณตาเสียอีก พวกหนุ่มหน้าอ่อนถึงเกาะแม่มายทรงเครื่องราวกับปลิง

"ข้างล่างบอกรีปเล่าว่าแม่ไปไหน"

"คุณนายสั่งไว้ว่าไปสกีรีสอร์ท อาทิตย์หน้าถึงจะกลับครับ"

นัยน์ตาสีดำเปล่งประกายวาววับราวกับมีลูกไฟปะทุขึ้นบนแผ่นฟ้าสีดำสนิทนับหมื่นนับพันลูก หากเป็นวันอื่นนายคงไม่ชุ่นเคืองเท่าวันนี้... วันเกิดของเขา!

แม่ลืมวันเกิดเขาอีกแล้ว ทั้งที่สัญญาเป็นมั่นเหมาะแล้วว่า จะอยู่ฉลองวันเกิดด้วยกัน

แม่เป็นแบบนี้มาหลายต่อหลายครั้ง แต่นายกลับโกรธแม่ได้ไม่นาน

อาจเพราะแม่ฝากชีวิตไว้กับการแต่งงาน แต่เมื่อพ่อทรยศ แม่จึงประทกกลับด้วยการควงชายหนุ่มอายุคราวลูก

ฉายพยายามเป็นกาวใจเชื่อมพ่อกับแม่มาตลอด ทว่าสิบกว่าปีมันนานจนเขาชักท้อใจขึ้นมาแล้วเหมือนกัน

"เอายังงี้ดีครับท่านรอง จะรอไหมครับ"

"กลับ!"

ปกติเจ้านายผู้บ้าความสมบูรณ์แบบมักนั่งแต่ชั้นเฟิร์สต์คลาส ทว่าเพราะตารางเวลาที่แน่นเอี้ยตและการจองเที่ยวบินอย่างกระชั้นชิดทำให้วิथाหาที่นั่งได้แค่ชั้นธุรกิจ แต่เจ้านายของเขาก็ยอมเพื่อมาพบแม่ให้ทันวันเกิด หากฉายจะโกรธก็ไม่แปลก

อารมณ์ขุ่นมัวยังเคลือบอยู่บนดวงหน้าหล่อหวาน หลังก้าวออกจากลิฟต์ฉายจึงเปรยเสียงเข้ม

"แกเอากระเป๋าฉันไปเช็กอินที่โรงแรมเลย เตียวฉันขึ้นแท็กซี่ข้างหน้าเอง"

"ท่านรองจะไปไหนครับ"

"นมซานทาวเวอร์"

"แล้วจะให้ผมไปรับท่านรองก็โง่ดีครับ"

"ไว้นั้นโทรหาแล้วกัน แกเอากระเป๋าไปเก็บแล้วจะหาซื้อของฝากเมียก็ตามใจ ฉันคงอยู่ข้างบนสักพัก"

วิथाลอบมองเจ้านายอย่างเห็นใจ ทุกครั้งที่ม่ปัญหาหนักอกคิดไม่ตกเจ้านายจะขึ้นไปบนนมซานทาวเวอร์เพื่อครุ่นคิดตามลำพัง ก่อนจะกลับมาพร้อมหนทางแก้ปัญหาเสมอ คราวนี้ก็คงไม่ต่างกัน

โรงแรมที่กังสดาลพักตั้งอยู่ริมถนนใหญ่ย่านมยองดง หน้าโรงแรมเป็นจุดจอดรถแอร์พอร์ตบัส ผังตรงข้ามเป็นห้างสรรพสินค้าลือตเต้ และเดินถัดไปเพียงไม่กี่ก้าวจะพบกับถนนช้อปปิ้งมยองดงอันคึกคักทั้งกลางวันกลางคืน

หลังจากซื้อบั้งของฝากให้ทางบ้านแล้วเธอก็กลับมาเช็กอินเข้าห้องพักนอนเกลือกกลิ้งบนเตียงคิงไซส์อย่างไร้จุดหมาย

เธอหมดเปลืองเวลากับอดีตเกือบชั่วโมงในที่สุดก็ขุดตัวเองออกจากเตียงสวมแจ็กเก็ตเนื้อหนาเตรียมตะลอนเที่ยวให้ชุ่มปอดสมกับเงินที่เสียไป

จำได้ว่าครึ่งก่อนที่มาเที่ยวเกาหลีใต้กับอัสนี่เราพักย่านมยองดงและขึ้นรถบัสจากแถวมยองดงไปไม่กี่ป้ายแล้วข้ามถนนก็เจอลิฟต์ซึ่งนำสู่จุดขึ้นกระเช้าของнімซานทาวเวอร์ เธอชอบทิวทัศน์สุดลูกหูลูกตาบนลานกว้างด้านบนก่อนขึ้นสู่ตัวหอคอย

แต่วันนี้เธอว่างมากจึงเดินเรื่อยเปื่อยโดยมีกุ๊กแกมพำทาง มารู้อีกทีก็อยู่ในกระเช้ากระจกทรงสี่เหลี่ยมซึ่งนำผู้โดยสารหลากหลายเชื้อชาติขึ้นสู่німซานทาวเวอร์แล้ว อาคารบ้านเรือนลดขนาดเล็กลงเมื่อกระเช้าเคลื่อนที่สูงขึ้นเรื่อยๆ ผู้คนที่เดินออกกำลังกายในสวนสาธารณะнімซานไม่ต่างจากฝูงมดที่คลานยั้วเยี้ย

ไม่นานก็ถึงสถานีเคลื่อนตามฝูงชนออกจากกระเช้าสู่ลานกว้างขนาดใหญ่ตรงฐานหอคอยнімซานซึ่งมีร้านกาแฟ ร้านขายของที่ระลึก และที่ขายตั๋วขึ้นหอคอยнімซาน

อากาศวันนี้อยู่ที่ติดลบสามองศาเซลเซียส เวลาลมพัดกรูเข้ามาที่เนื้อตัวจึงหนาวสั่นจนพันกระทบกันกึกกัก เธอเลยถือโอกาสแวะซื้อกาแฟร้อนก่อนมานั่งพักขาบนเก้าอี้ไม้ตัวยาวริมทางเดินพลางทอดสายตามองผืนฟ้ากว้างใหญ่สีครามอีกเกือบครึ่งชั่วโมง

ความร้อนจากกาแฟและเสื้อแจ็กเก็ตตัวหนาไม่อาจต้านทานลมเย็นกลุ่มใหญ่ที่พัดต่อเนื่องระลอกแล้วระลอกเล่า เธอจึงยอมยกธงขาว ตัดสินใจลงไปยังล่างดีกว่า

ทว่าระหว่างทางลงไปยังจุดขึ้นลงกระเช้านั้นสายตาเจ้ากรรมดันเหลือบเห็นบริเวณที่หนุ่มสาวนิยมไปคล้องกุญแจคู่รักเข้าพอดิ อัสนี่

เคยคุกเข่าขอเธอแต่งงานหน้าแม่กัญแจที่เรามาคล้องด้วยกัน

เธอเคยฝันถึงช่วงเวลาขอแต่งงานสุดโรแมนติกและอันนี้ก็ไม่ได้ทำให้ผิดหวัง
เธอก็ยิ้มทั้งน้ำตาพลาบย่นมือไปให้เขาสวมแหวน

'อีหน้าด้าน!'

เสียงกรีดร้องแหลมดังแทรกห้วงเวลาแสนหวาน ปลุกกังสดาลตื่นจากความเพ้อฝันมาพบความจริงอันขมขื่น

'มึงไม่เห็นรีงว่ากูท้องลูกพี่อ้น ยังหน้าด้านแย่งผัวกูอีก'

แม้เวลาผ่านมาแล้วกว่าหนึ่งเดือน แต่ความเจ็บปวดนั้นยังเสียดแทงอยู่
ทุกอณูหัวใจ

ว่ากันว่าหาวตกแล้วสิ่งใดให้เผชิญหน้ากับสิ่งนั้น เหตุผลนี้กระมังเธอก็
เดินมาหยุดยืนที่จุดคล้องกัญแจ สอดสายสายตาหาแม่กัญแจสีชมพูหวานจน
พบ ก่อนเดินไปคว้าก้อนอิฐขนาดเหมาะมือซึ่งวางล้อมโคนต้นไม้แล้ว
ฟาดลงไปยังบั๊ก

เสียงกระทบกันของวัตถุทำให้เจ้าหน้าที่วัยกลางคนสองคนพากันมา
ส่งภาษาเกาหลีพลางยกมือชี้หน้าอย่างไม่พอใจ เธอทิ้งอิฐลงกับพื้น สีหน้า
ตื่นตระหนก รีบยกมือไหว้แล้วสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ

"คะ...ฉันไม่ได้ตั้งใจคะ ขอโทษนะคะ"

"\$#A\$##@&""

หญิงสาวมินตีบ ไม่เข้าใจว่าพวกเขาพูดอะไรแม้แต่หน่อย

"&#*#@##%@!"

"ฉันจะไม่ทำแล้วคะ ฉันจะไปแล้วคะ ขอโทษคะ"

แต่เจ้าหน้าที่ทั้งสองดูเหมือนจะไม่เข้าใจที่เธอพูดและทำท่าจะเข้ามา
รวบแขนผู้ก่อเหตุทำลายข้าวของ เธอก็พยายามเบี่ยงตัวหนี

"อย่าจับฉันส่งตำรวจนะคะ! ฉันไม่ได้ตั้งใจ ฉันแค่จะเอาแม่กัญแจนี่ออก
คะ"

กังสดาลส่งเสียงเครือ น้ำตารื้นขึ้นมากองตรงขอบตาเมื่อเจ้าหน้าที่หน้าตู้ทั้งสองไม่มีแววใจอ่อน ถ้าถูกจับในต่างบ้านต่างเมืองเธอจะขอความช่วยเหลือจากใครได้

"\$@%*&O\$B\$L#"

เสียงทุ้มทุ้มที่พูดเป็นภาษาเกาหลีดังขึ้นจากทางด้านหลัง เจ้าหน้าที่ทั้งสองตอบกลับเสียงฉุน การสนทนาดำเนินต่ออย่างราบรื่น ครูหนึ่งเจ้าหน้าที่สองคนก็ยอมความ แต่ยังไม่ว้ายซี่มือซี่ไม้มาในทำนองที่เดาได้ว่า

'อย่าทำแบบนี้อีก'

กังสดาลรีบขอโทษขอโพยเป็นภาษาอังกฤษ เจ้าหน้าที่ทั้งสองจึงยอมจากไปแต่โดยดี เธอหันกลับมามองอัศวินขี่ม้าขาวด้วยความตกตะลึง

เขาเป็นผู้ชายเกาหลีที่หน้าตาดีมาก...มากถึงมากที่สุด เธอมั่นใจว่าหากเธอเคยพบเขามาก่อนย่อมไม่มีวันลืมผู้ชายรูปงามหน้าหวานราวกับผู้หญิงคนไหนแน่ แต่เธอไม่เคยเจอเขามาก่อน แล้วเหตุใดประกายบางอย่างในดวงตาคมกริบถึงสื่อว่าเขาเคยพบเธอมาก่อนแล้ว

"ขอบคุณที่ช่วยฉันไว้ นะคะ"

เธอส่งภาษาอังกฤษให้เขา แล้วเขาก็ตอบกลับมามีเสียงภาษาอังกฤษชัดเจนราวกับเป็นเจ้าของภาษาเสียเอง

"คุณทុปของพวกนั้นทำไม"

"ฉันแค่...ฉันอยากทูปแม่กุญแจที่เคยมาคล้องกับแฟนทั้งนั้นคะ"

"เพื่องเลิกับแฟนเธอ"

"คะ เขานอกใจฉันทั้งที่เรากำลังจะแต่งงานกันด้วยซ้ำ"

"แทนที่จะเอาหินมาทูปแม่กุญแจ เอาไปทูปหัวหมอนั้นยังสะใจกว่า"

คำตอบของชายแปลกหน้าทำให้เธอรู้สึกกระแฉะ จู่ๆ มาแนะนำให้เธอเอาหินไปทูปหัวแฟนเก่า หากุ้ให้เธอชัดๆ ถึงเธอจะเกลียดอัสนีเข้ากระดูกดำแต่ก็ไม่อยากหาเรื่องส่งตัวเองเข้าคุกหรอก ความกระแฉะที่ชายหนุ่มแปลกหน้า

บ่มเพาะขึ้นทำให้หญิงสาวรีบกล่าวขอตัว

"ขอบคุนมากนะคะ ฉันต้องไปแล้วล่ะค่ะ ขอตัวนะคะ"

กังสดาลรีบหันหันเดินจากมา จังหวะที่กำลังหยุดยืนหน้าประตูทางขึ้นลง กระเช้าเธอดันเลื้อบเห็นเจ้าหน้าที่ชายสองคนนั้นและนักท่องเที่ยวกุุ่มที่เห็นเธอทำเรื่องน่าอายพากันจ้องเธอเป็นตาเดียว ทำเอาพวงแก้มแดงเรื่อด้วยความอับอาย ไม่รู้จะเอาหน้าไปซุกไว้ที่ไหน กระเช้าก็ยังไม่ถึง ไม่รู้ว่าต้องทนให้พวกเขามองถึงเมื่อไรจึงตัดสินใจเบนเข็มเดินลงบันไดหินแทนแล้วกัน

ไหนๆ ก็ไม่มีอะไรทำแล้ว ลูเดินเล่นไปเรื่อยๆ ดีกว่า เดี่ยวคงมีจุตให้เธอแะเรียกแท็กซี่กลับโรงแรมเอง

เสียดายที่หญิงสาวมัวแต่ใจลอยจึงไม่รู้เลยว่าระหว่างเดินลงบันไดมาตลอดทางนั้นเองมีใครบางคนกำลังเดินตามเธออยู่ห่างๆ

เธอคือผู้หญิงที่นอนร้องไห้บนเครื่องบิน แต่เธอคงจำเขาไม่ได้ เพราะเขาแต่ร้องไห้และเหม่อลอย พอพบหน้ากันเขาจึงปล่อยให้เธอเผชิญชะตากรรมคนเดียวไม่ได้เลยต้องช่วยไถ่เกลี้ยกับเจ้าหน้าที่ทั้งสองและรับปากว่าจะดูแลเธออย่างดี

แล้วเขาจะปล่อยคนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวลงบันไดไปตามลำพังได้อย่างไร เกิดเธอนึกตัดช่องน้อยแต่พอตัวกระโดดลงจากยอดเขาขึ้นมา เขาคงรู้สึกผิดไปจนวันตาย

บทที่ 3

รักนะ แต่ไม่แสดงออก

วิทยาเลิกคิ้วสูงเมื่อเห็นเรือนร่างสูงราวย่อยแปดสิบห้าเซนติเมตร นิ่งรออยู่ตรงป้ายรถเมล์หน้าสถานีรถไฟกรุงโซลหรือโซลสเตชันซึ่งเป็น ศูนย์รวมการคมนาคมในกรุงโซล มีท่ารถเมล์ รถไฟ และห้างสรรพสินค้า อยู่ในบริเวณเดียวกัน ท่าทางเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าและดวงหน้าแดงก่ำ เหมือนคนเพิ่งออกกำลังกายมาหมาดๆ สร้างความแปลกใจให้ลูกน้องไม่น้อย

"มาอยู่ที่โซลสเตชันได้ยังไงครับท่านรอง"

"นั่นเดินมา"

"เดินมา?! จากนมซานมาโซลสเตชันไม่ใช่ใกล้ๆ เลยนะครับ"

"ฉันอยากเดินเล่นไม่ได้รีใจ"

หัวคิ้วของวิทยาย่นเข้าหากัน ขนาดจะข้ามถนนไปยังห้างสรรพสินค้า ฟังตรงข้ามเจ้านายยังให้อ้อมรถไปเลย ประสาอะไรกับ 'เดินเล่น' จาก นมซานทาวเวอร์มาถึงโซลสเตชัน

"เร่งแอร์ด้วย ฉันร้อน!"

ผู้เป็นเจ้านายกระแทกเสียงพลางถอดเสื้อแจ็กเก็ตและสเว็ตเตอร์ชุ่มเหงื่อ ออก เหลือเพียงเสื้อยืตสีขาวกับกางเกงยีนสีเข้ม ก่อนเหลียวกลับไปมอง

ห้างสรรพสินค้าซึ่งหญิงสาวคนนั้นเดินเข้าไปช้อปปิ้งโดยเธอไม่รู้แม้แต่หน่อยว่าเธอเป็นสาเหตุให้เขาเหงื่อตก หึ!

คิดแล้วมันหงุดหงิดนัก แทนที่ลงบันไดมาถึงชั้นล่างแล้วหญิงสาวจะเรียกแท็กซี่ กลับเดินทอดน่องเรื่อยเปื่อยจนเกือบจะตกฟุตพาร ดีที่รถคันข้างหลังเบรคไว้ทัน ไม่งั้นป่านนี้เธอคงแบนติดล้อรถไปแล้ว

"คืนนี้จองร้านเดิมให้ด้วย ฉันจะฉลองวันเกิดกับสาว ๆ หามาสักสิบคนแล้วกัน"

"รับท่านรอง เอ่อ...เมื่อสักครู่ท่านประธานโทรมา ท่านให้ท่านรองโทรกลับด้วยครับ"

ฉายพ่นลมหายใจแรงๆ

"ฉันโทรไปอาจจะกวนเวลาพอกับเมียหน่อยพ่อนะสิ"

วิทยาลัยเกษตรน่ายใจ ทุกครั้งที่เจ้านายเอ่ยถึงบิดาก็มักค่อนข้างอดถึงบรรดาเมียของทนายเสมอ เขาเป็นเพียงลูกน้องตัวเล็กๆ จะกล้าแย้งอะไรได้นอกจากตัดบท

"ท่านรองจะกลับวันไหนครับ ท่านประธานให้ถาม"

"อีกหลายวัน ฉันจะรอเจอแม่ อ้อ แกห้ามบอกพ่อนะว่าแม่ไม่อยู่"

"ผมไม่ได้พูดครับ"

วิทยาลัยักและทำงานใกล้ชิดกันมาเป็นสิบปี นอกจากความสามารถแล้ว การเก็บความลับเก่งคืออีกเหตุผลที่อดีตประธานใหญ่ผู้ล่วงลับเลือกวิทยามาดูแลหลานชายหัวแก้วหัวแหวน เขารู้ดีว่าไม่ควรพาตึงให้สุมาลีดูแย่ในสายตาท่านประธาน เพราะเจ้านายยังไม่ลืมเลิกความตั้งใจให้พ่อแม่อีกมาคืนดีกัน

"ถ้าพ่อโทรมาอีก แก่ไปเลยนะว่าฉันมีความสุขมาก แม่ทำแต่ของโปรดให้ฉันกิน เข้าใจไหมวิทยา"

"ครับ ที่จริงท่านรองน่าจะโทรไปหาท่านประธานหน่อยนะครับ ท่าน

คงอยากอวยพรวันเกิด"

แต่ฉายกลับส่งเสียงจี้จี้ก้อย่างหงุดหงิด

"อย่าลืมนะครับ อดีตท่านประธานสั่งเสียให้ท่านรองคอยเป็นหูเป็นตา
ไม่ให้สองแม่ลูกเป่าหูท่านประธาน"

"รู้แล้วนะ ฉันถึงไม่ยอมย้ายออกจากบ้านถาวร เพราะอยากเป็น
ก้างขวางคอพวกมันเล่นใจล่ะ"

นัยน์ตาคมดูละมุนประกายกร้าวก่อนส่งเสียงเข้ม

"ต่อสายพ่อให้หน่อย"

วิทยาจัดแจงทำตามคำสั่งก่อนส่งมือถือให้ท่านรองหน้าหวาน แล้ว
ปรายตามองผ่านกระจกมองหลัง

ชายหนุ่มมีเครื่องหนานุ่มนวลอ่อนหวานซึ่งได้รับถ่ายทอดพันธุกรรมนี้
มาจากผู้เป็นแม่ ขณะที่แวตาคมกริบและเรือนกายสูงใหญ่ได้รับตกทอดจาก
ผู้เป็นพ่อ ส่วนผสมดังกล่าวทำให้ฉายเป็นหนุ่มฮอตที่สาวน้อยสาวใหญ่
ถูกตาต้องใจ บางรายถึงขั้นเสนอแพ็คเกจ

'กินฟรีไม่มีลิมิต'

แต่บังเอิญเจ้านายของเขาดันขึ้นเปื่อก็เลยไม่เคยคบผู้หญิงรายไหน
เกินหนึ่งเดือน ภาพลักษณ์ของฉายจึงหนีไม่พ้นหนุ่มเนื้อหอมจอมอื้อฉาว
ฉายา 'คาสโนว่าหน้าหวาน' แต่ฉายกลับไม่คิดแก้ข่าว ปล่อยให้โลโก้
ประทับตราเขาไว้อย่างไม่มีที่หระ

เฟอร์เพ็คต์ครบเครื่องแบบนี้แต่หนุ่มเนื้อหอมกลับมีปมเรื่องบ้านแตก
ประสพการณ์ในอดีตหล่อหลอมให้ท่านรองตีสองหน้าเก่งและขึ้นชอบ
การเอาชนะเป็นที่สุด ตั้งแต่พ่อแม่เลิกกัน ฉายก็เรียกคะแนนความสงสาร
จากเซาร์ อดีตท่านประธานหรือคุณปู่ให้เทไปยังสุมาลีได้มากโข

ลือกันว่าสุมาลีได้ทรัพย์สินจากการหย่าร้างหลายร้อยล้านบาท แม้
หย่าร้างแล้วแต่สุมาลีกลับไม่เคยขาดการติดต่อพ่ออดีตสามีและลูกชาย

เธอแวะมาหาท่านทุกเทศกาลสำคัญและโทรศัพท์มาพูดคุยให้ท่านสบายใจเป็นประจำ ดังนั้นเมื่ออดีตประธานใหญ่เสียชีวิต ชื่อของสุมาสีจึงถูกระบุอยู่ในพินัยกรรมอีกครั้ง

แม้ไม่ได้รับหุ้นในบริษัท แต่ทรัพย์สินจำพวกเงินสดและเครื่องประดับมีค่าทั้งหลายซึ่งเคยเป็นของคุณย่าฉายกลับตกเป็นของสุมาสีครึ่งหนึ่ง

นอกเหนือจากทรัพย์สินที่แบ่งให้สุมาสีแล้ว สมบัติที่เหลืออีกก้อนใหญ่และหุ้นในบริษัทถูกแบ่งเป็นสองส่วนสำหรับซวาล ผู้เป็นลูกชายและฉาย ผู้เป็นหลานอย่างเท่าเทียมกัน

แม้แต่วิทยาซึ่งเป็นเพียงคนนอกยังได้เงินสดก้อนโต ทำเอาผู้น้อยอึ้งกิมกีน้ำตาจะไหล

'ก็แกจงรักภักดี ไม่เคยนอกกลุ่มนอกทางไปเข้าข้างพวกนั้น ฉันก็ต้องตกรางวัลให้ล่ะสิ'

'ท่านรองพูดยังกับว่าท่านรองรู้เนื้อหาในพินัยกรรมอย่างนั้นแหละ'

'ทำไมจะไม่รู้ ในเมื่อคุณปู่สั่งให้ทำพินัยกรรมตามที่ฉันต้องการ ตอนแรกคุณปู่เกือบใจอ่อนเจียดเงินให้สองแม่ลูกนั้นแต่ฉันห้ามเด็ดขาด คุณปู่ก็เลยตามใจฉัน'

แน่นอนว่าการไม่ได้อะไรแม้แต่บาทเดียวทำให้อมาวสีและวาทิต ลูกติดของอมาวสีแค้นใจนักหนา

'หึ! คงคิดว่าเสแสร้งทำดีกับคุณปู่แล้วจะลบล้างความผิดที่พวกมันทำลายครอบครัวฉันได้'

วิทยาคิดแล้วก็อดสงสารสองแม่ลูกนั้นไม่ได้ที่ดันเจอเจ้ากรรมนายเวรสายโหดตามจองเวรไม่เลิกราเลยตกที่นั่งลำบากช่วยไปตามระเบียบ

"ผมเองครับพ่อ"

เสียงของฉายดังสติวิทยากลับมาก่อนเบนสายตาไปที่หน้ารถเพื่อความเป็นส่วนตัวของเจ้านาย

"เป็นยังงี้บ้าง แม่เราอยู่ตรงนั้นรีเปลา เอาสายให้พ่อคุณสิ"

"แม่ไม่อยู่ครับ"

"อ้าว แม่เราไปไหน หรือว่าไปกับหนุ่มๆ?"

ถึงพ่อกับแม่จะเลิกรากันสิบกว่าปีแล้ว แต่ทั้งคู่ไม่เคยห่างการติดต่อกัน เพราะทุกเดือนพ่อจะมีหน้าที่ส่งเงินให้แม่ ไม่เคยขาดแม้แต่เดือนเดียว

"แม่แค่ออกไปซื้อของนะครับ อีกเดี๋ยวก็กลับ"

"พ่อก็นึกว่ามัวหลงหนุ่มๆ อยู่ ฉายก็น่าจะห้ามแม่เราบ้าง อายุปุนนี้ ไม่อายคนข้างนอกบ้างรีง"

"พ่อปล่อยแม่ไปตามทางของแม่เถอะครับ แม่ออกจะมีความสุขกว่าตอนอยู่เมืองไทยด้วยซ้ำ พ่อเองก็มีเมียใหม่แล้ว ไหนจะพวกตัวเล็กตัวน้อยอีก จะอะไรกับแม่นักล่ะครับ"

"ยังงี้สิก็ได้ชื่อว่าเป็นเมียพ่อ จะไม่ให้ดูดำดูดีเลยรีง แล้วนี่เขาถามถึงพ่อรีเปลา"

แปลกที่หลายปีมานี้พ่อพูดถึงแม่บ่อยขึ้น โดยเฉพาะหลังจากแม่บินกลับมาร่วมงานศพของคุณปู่เมื่อปีที่แล้ว แม่ไม่รู้ว่เกิดอะไรขึ้นระหว่างพ่อกับแม่ แต่ก็เป็นนิมิตหมายอันดีไม่ใช่หรอ

คิดๆ ไปแล้วเขาก็สงสัย เขาไม่เคยถามพ่อกับแม่เลยด้วยซ้ำว่า พวกเขารักกันได้อย่างไร ไหนๆ นี่ขึ้นได้แล้วก็ลองถามดูสักหน่อยดีกว่า

"ผมถามหน่อยสิครับ เมื่อก่อนพ่อกับแม่ใครจีบใครก่อนครับ"

"ก็ต้องเป็นพ่อนะสิ สมัยสาวๆ แม่เราน่ะคนจีบเยะเยะ พ่อต้องบินข้ามน้ำข้ามทะเลไปหาเขาทุกอาทิตย์กว่าจะยอมใจอ่อนแต่งงานด้วย พ่อเนี่ยใจหายใจคว่อยู่หลายที ชื่อสุมาลีพ่อก็ตั้งให้หลังจากลียอมแต่งงานด้วย แม่เรารักพ่อไม่เท่าครั้งที่พ่อรักเขาหรอก"

"ถ้ารักกันแบบนี้ ทำไมถึงเลิกกันล่ะครับพ่อ"

พ่อนิ่งไปครู่หนึ่งแล้วถอนหายใจกลับมา

"เป็นความผิดของพ่อเอง"

นายรู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพ่อและแม่ตอนเขาอายุสิบสาม มื้อที่สามคนนั้นเป็นเลขานุการส่วนตัวของพ่อ เป็นลูกสาวของหนึ่งในผู้บริหาร แห่งวิโสดังกรูปและเป็นฝ่ายสาวเนื้อหอม ความใกล้ชิดของหนุ่มสาว และความทะเยอทะยานของผู้บริหารคนนั้นผลักดันให้พ่อมาลี้ภัยสุดท้ายสุดตัว เพื่อแย่งชิงสามีคนอื่น

แม่เริ่มระแคะระคายและจับผิดพ่อทุกครั้งทีกลับบ้าน ความสัมพันธ์ ของทั้งคู่แย่ลงทุกวัน แม้แต่คุณปู่ก็พูดไม่ออก ได้แต่ปลอบโยนหลานชาย ด้วยความสงสารและปล่อยให้พ่อกับแม่ตัดสินใจกันเอง

"แล้วทำไมนายไม่ไปช่วยแม่เราหิวของล่ะ" ผู้เป็นพ่อตัดบทเมื่อเห็น นายเงยไป "เห็นแม่เราแข็งแรงแบบนั้น แต่เขาป่วยบ่อนะ ส่งบิลมาเบิก ค่าหมอหลายทีแล้ว บอกให้กลับมาอยู่เมืองไทยก็ไม่เอา พ่อรู้ว่าลีเหล่หน้าพ่อ แค่นี้ พ่อก็ไม่ได้จะกวนเขาให้กลับมาอยู่บ้านด้วยกัน ลีเขาชอบบ้านแบบไหน ก็ไปเลือกเอา แต่นี่กลับปฏิเสธทำเฉย รึนไม่เข้าเรื่อง"

พ่อบ่นยืดยาวถึงแม่อีกครู่หนึ่งก็ย่ำให้เขาโทรตามแม่ แต่นายกลับ แสร้งปฏิเสธ

"ผมไม่กล้าโทรหอรอกครับ กลัวไปเป็นก้างขวางคอแม่กับแฟนใหม่ รายนี้หล่อยังกับเดินลงมาจากแคตวอล์กเลยนะครับ ขนาดผมยังหล่อสู้ไม่ได้"

"หิ! แก่ตัวก็เหี่ยวเหมือนกันหมดนั่นแหละ เงินที่พ่อส่งให้ทุกเดือน คงไม่พอนะไปเลี้ยงเด็กพวกนี้ล่ะสิ"

พ่อแค้นเสียงหยัน แต่นายกลับกลิ้งหัวเราะแทบไม่อยู่

"ที่จริงพ่อไม่ต้องโอนเงินให้แม่ก็ได้ครับ ผมจัดการเอง พ่อจะได้ ไม่ลำบากใจ"

"ไม่ต้อง...มันหน้าที่พ่อ"

นายเลิกคิ้วพลงหนึกถึงคำพูดของแม่เมื่อนานมาแล้วตอนเขาบอกว่า

จะโอนเงินให้แทนพ่อ

'ให้พ่อเราโอนนะดีแล้ว เหลือเงินเยอะนักก็ส่งมาให้แม่ใช้' ฉายมองแม่ด้วยสีหน้ากังวล 'ไม่ต้องห่วงหรอกนาย แม่รู้ว่าจะรับมือพ่อเรายังไง แคบอกว่ป่วยหน่อยก็รู้สึกจอส่งเงินมาเพิ่มแล้ว'

ตอนนั้นนายยังไม่เข้าใจนัก มาคิดได้ที่หลังว่าบางทีการที่พ่อยื่นกรานจะโอนเงินให้แม่ด้วยตนเองทุกเดือนนั้นอาจเป็นข้ออ้างเดียวที่พ่อไว้ใช้ติดต่อแม่

"ไว้แม่มาถึงเมื่อไรผมจะให้แม่โทรกลับนะครับ"

"บอกสิว่าโทรมาได้ตลอด พ่อไม่เคยไม่รับสายแม่เราสักครั้ง"

หวัคิ้วเรียวแน่นเข้าหากัน เหตุใดพ่อพูดเช่นนั้น นายจำได้ว่าเมื่อก่อนแม่มักร้องให้คร่ำครวญว่าพ่อชอบตัดสายแม่ทิ้ง หรือว่าคนตัดสายจะเป็นนั่งงูพิษอมาวลี?

"ไว้ผมจะโทรไปเช็กกับพ่อก่อนแล้วกันครับ เผื่ออมาวลีอยู่ จะได้ไม่รบกวนเวลาของพ่อ"

"คิดมากไม่เข้าเรื่อง วลีอยู่ในโอวาท เขาไม่กล้าพูดอะไรหรอก ยังงิลีก็มาก่อนเขา"

นายแสะยะยิ้มเหี้ยมหลังจากวางสาย

เมื่อก่อนพ่อคงไม่รู้ว่าลับหลังพ่อนั่งงูพิษโทรมายั่วประสาทแม่ ส่งรูปและข่าวของของพ่อมาป่วนจนแม่สติแตก วินสัฟพ่อยๆ นำมาสู่การหย่าร้างในที่สุด ตอนนั้นเขายังเด็ก ยังปกป้องแม่ไม่ได้

แต่...ไม่ใช่ตอนนี้!

'พวกมัน' ทำร้ายหัวใจแม่ พังครอบครัวเขาจนราบเป็นหน้ากลอง แล้วเหตุใดนายจะเอาคืนบ้างไม่ได้

เขี้ยวลับที่เขาตะไบจนแหลมคมตลอดหลายปีมานี้จะกรุยทางให้แม่หวนกลับคืนมาเป็นคุณนายลีแห่งวิโสลดังกรูปอย่างสง่างามแน่นอน

บทที่ 4 แก่งเท้าหาเสี้ยน

"รู้จักหรือครับคุณนาย"

"ใคร"

"ก็ผู้หญิงผมยาวหน้าสวยคนนั้น ผมเห็นคุณนายมองผู้หญิงคนนั้นหลายทีแล้ว"

วิทยาชี้มือไปยังหญิงสาวซึ่งถูกวัยรุ่นชายเกาหลีสาวสามสี่คนห้อมล้อม และกระชั้นกระชิดดื่มไม่หยุด

"ใครจะไปอยากรู้จักล่ะ"

วิทยาเลิกคิ้วแปลกใจ ผู้หญิงคนนั้นมีใบหน้าสวยซึ่ง รูปร่างบอบบาง แต่มีส่วนเว้าส่วนโค้ง แม้ไม่เช็กซีเหมือนคู่คงที่ผ่านมาของเจ้านาย แต่ก็จัดว่าเป็นผู้หญิงสวยน่ามองคนหนึ่งเลยทีเดียว แล้วมีหรือคาสโนว่านายจะมองไม่เห็น

"ไม่เหมือนคนเกาหลิเลย ลุคนี้น่าจะคนไทย แต่ดูท่าคีนี้น่าจะไม่รอดพวกหนุ่มๆ นั้น"

นายปรายตามองชายหนุ่มวัยกัลดมันพวกนั้นด้วยความหงุดหงิดใจ พลังสับสนดิ้นรน

"ไปเถอะ!"

เขาเดินขึ้นบันไดไปยังห้องวีไอพีซึ่งตั้งอยู่บนชั้นสองของผับหรูย่านคังนัม บริเวณชั้นสองของผับนี้ถูกออกแบบเป็นห้องส่วนตัวสำหรับลูกค้ากระเป๋าหนัก ที่ต้องการความเป็นส่วนตัว ภายในห้องสี่เหลี่ยมตกแต่งด้วยโทนสีดำเหลือบทอง มีโซฟารูปตัวยูตั้งอยู่ริมผนัง

ไม่นานสาว ๆ ตัวท็อปของร้านก็ก้าวเข้ามาปรนนิบัติเจ้านาย วิทยาจึงออกมาสูบบุหรี่ที่ระเบียงแต่ไม่ถึงสิบนาทีเจ้านายก็ตามออกมาสมทบ

"ทำไมออกมาเร็วจังล่ะครับ"

"ไม่มีอารมณ์!"

วิทยาเลิกคิ้วสูง ไม่เคยได้ยินคำสโนว์หน้าหวานเย้ยประโยคนี้มาก่อน หญิงสาวแต่ละคนที่คัดเลือกมาบริการเจ้านายล้วนสวยแซ่กที่ไม่แพ้นางแบบ ชุดชั้นในวิคตอเรีย'ส ซีเคร็ท แล้วอาการอึดคั้นเข้าปอดไม่หยุดแบบนี้คืออะไร

"ให้ทางร้านส่งสาวอื่นมาให้เลือกใหม่ครับ"

"ไม่ต้องหรอก แก่เข้าไปแทนแล้วกัน"

เลือดในกายของวิทยาเดือดพล่าน ขนาดกลัวภรรยาจนหัวหดแต่ชายหนุ่มก็ยังใจสั่งนอยากลองของใหม่อยู่ดี

"ไหนๆ ก็จ่ายเงินไปแล้ว ไปสิ ฉันยกให้ ถือเสียว่าเป็นโบนัสพิเศษ"

"แล้วท่านรองจะไปไหนครับ"

"ฉันว่าจะยืนสูบบุหรี่อยู่ตรงนี้แหละ มีเรื่องให้คิดนิดหน่อย"

"แล้วคุณลิขิตล่ะครับ เห็นว่าเธอจะแะมาหาท่านรองที่ผับด้วย"

ฉายแวบปากอย่างเอือมระอา แพนก็ไม่ใช่ เป็นเพียงว่าที่แฟนซึ่งคุณปู่เคยเปรยว่าอยากให้คบหากันแค่นั้น แต่อีกฝ่ายกลับนำไปตีความผิดๆ ฉายเห็นแก่หน้าคุณปู่และพ่อของศลิษาซึ่งมีหุ้นอยู่ในบริษัทจึงแสร้งเอาหูไปนา เอาตาไปไร่ แต่หากยังชินวุ่นวายกับเขาไม่เลิกคงได้เจอดีกันบ้าง

"นัดไว้สี่ทุ่มไม่ใช่เหรอ นี่เหลืออีกชั่วโมง ปกติลิขิตก็มาเลตอยู่แล้ว แก่ใช้ห้องนั้นตามสบาย"

วิทยาลัยมัธยมก็รีบก่อนหายเข้าไปรับโบนัส ทั้งให้เจ้านายยืนรับลมหนาวตามสบาย

"ปล่อย! ช่วยด้วย!"

เสียงอ้อแอ้ดังขึ้นเป็นภาษาอังกฤษจากหน้าผับตึ๊งสายตาของฉายให้ก้มลงไปมองเหล่าชายหนุ่มที่กำลังรุมล้อมหญิงสาวคนหนึ่งอยู่ ที่จริงเรื่องของชายหญิงจะกินต่บกันไม่ใช่ธุระของเขา แต่พอได้ยินเสียงกรีดร้องเป็นภาษาไทยฉายก็ต้องวิ่งสายตากลับไปหยุดที่จุดเดิม

ชายหนุ่มสามคนกำลังยื้อยุดหญิงสาวร่างเพรียวในเสื้อคอเต่าแขนกุศกับกางเกงยีนเข้ารูป โดยไม่มีลูกค้ำหน้าร้านคนใดคิดยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

"ให้มันได้อย่างนี้สิวะ!"

ฉายกัดฟันกรอด เร่งฝีเท้าลงจากชั้นบน พุ่งตัวไปที่หน้าร้าน ก่อนจะพบว่าหญิงสาวคนนั้นกำลังยึดเสาไฟบริเวณหน้าร้านไว้แน่น ปากก็ร้องขอความช่วยเหลือด้วยเสียงอ้อแอ้

บ้าฉิบ!

เขาสบลกับตัวเอง ก่อนวิ่งไปยกเท้าถีบชายหนุ่มตัวการจากทางด้านหลัง จนหมอนั้นหน้าคะมำ เพื่อนอีกคนจะเข้ามาช่วยจึงโดนหมัดลุนๆ ฟาดปากล้มลงไปทับคนแรก ส่วนอีกคนก็ยืนยักเย้ายักยัน เก่งแต่ปาก

"มันเป็นไครวะ...ไอ้ตุ๊ด!"

หนุ่มหน้าหวานถลึงตาใส่แล้วประเคนฝ่าเท้าเข้ากลางอกจนฝ่ายนั้นล้มลุกไปทีพื้น ก่อนจะตามเข้าไปกระแทกทั้งสามซ้ำอีกหลายที

ทำอย่างไรได้ ฉายดันได้ตีเอนเอหน้าหวานของแม่มากเกินไปก็ตั้งถูกเพื่อนล้อว่า 'ตุ๊ด' ตั้งแต่วัยเด็ก ตอนเด็กสู้คนไม่ได้ก็อาศัยพองครู่พองปู้ แต่พอโตขึ้นเขาก็จัดการพวกปากไม่มีหูรูดด้วยกำปั้นและลูกถีบจนพวกมันเข็ดขยาดไม่กล้าต่อแยะ พอมาได้ยินคำพุดระคายหูเขาจึงระบายอารมณ์หงุดหงิดลงกับทั้งสามไม่ยั้ง

"ยอมแล้ว! ยอม!"

นายถอยจากออกมายืนเท้าเอวดูผลงาน พวกมันดูสะบักสะบอม ไม่น้อย กระนั้นก็ยังมีความรู้สึกกันไปขึ้นรถของเพื่อนอีกคนที่ขับมาจอด ก่อนบึ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นจึงตัดสินใจตามองหญิงสาวที่ยืน เหนี่ยวเสาอย่างไม่มั่นคงนัก

"เป็นไงบ้างคุณ"

"ขอบ...คุณ"

เธอตอบเป็นภาษาอังกฤษกระตือรือร้น สีสหน้าแดงกำ นัยน์ตาจำเริญ แบบคนที่ดื่มไปเยอะ เรือนร่างอ่อนแอทรุดตัวแทบไม่ไหวทำเอาคนมอง ลอบถอนหายใจ ชายหนุ่มสะบัดหน้าไปทางเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย หน้าضبหรืออย่างไม่พอใจ แต่ฝ่ายนั้นกลับก้มหน้าจูด ไม่กล้าปริปากเมื่อเห็น สายตากมกريبของแซกซูเปอร์วีไอพี

"ไหวไหม พักที่ไหน เดี่ยวไปส่ง"

"ไม่บอก เดี่ยวพาไปปล้ำ"

หญิงสาวตอบเสียงอ้อแอ้พลงเกาะเสาไฟไว้แน่น ก่อนหัวเราะคิกคัก เหมือนคนสติไม่สมประกอบ ทำเอาคนพังกมือเท้าเอวอย่างระอา

"จะไปไหน"

"ไม่! คุณจะพาฉันไปปล้ำ"

"เมาแบบนี้ใครจะเอาลง"

นายยกมือขึ้นลูบหน้า อยากทิ้งผมตัวเองนัก เขาหาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ จังหวะที่นายกำลังจะยอมแพ้และทิ้งเธอทอดเสตามล่ำพั่ง จู่ๆ เธอก็คว้าหมับเข้าที่ขาางเกงพลงยัดไว้มันราวกับเป็นกระดากบังขึ้นใหม่

"เฮ้ย ทำอะไรเนีย!"

"คุณจะทำฉัน ฮือๆ ทิ้งฉันเหมือนพี่อ้นเลย"

เธอมองหน้าตาออกมาโฮใหญ่ ทำเอาคนรอบข้างเหล่มองราวกับ

เขาเป็นนักโทษฉกรรจ์ ฉายสະບັດขาทางเก่งออกจากการเกาะกุม แต่คนขี่เมากลับเปลี่ยนมากอดขาเขาไว้แน่นแทน

"ปล่อย!"

"คุณใจร้าย คุณจะทั้งนั้น ฮือๆ"

ฉายยกมือขึ้นกุมศีรษะ ถลึงตาใส่คนขี่เมาด้วยสีหน้าละเหี่ยวใจ

เวอร์กรรมอะไรของกูวะเหี้ย!

บทที่ 5 โปรดสัตว์ได้บาป

ร้อน...เหมือนไก่อากำลังถูกย่างอยู่ในเตาเผา พลิกไปทางไหนก็ร้อนจนวาบไปหมด

กังสดาลพยายามปรือตาขึ้นมองภาพตรงหน้า แต่เปลือกตากลับหนักอึ้ง เธอต้องใช้ความพยายามอยู่ครู่ใหญ่จึงเห็นว่าคนที่นั่งอยู่ข้างๆ เป็นผู้ชายร่างใหญ่ กรอบหน้าของเขาบึกบึนแบบบุรุษ แต่เครื่องหน้ากลับมีความหวานละมุนแบบผู้หญิง

"คุณคะ!"

เสียงของเธอแหบโหย มือเรียวบางผื่นยกขึ้นไขว่คว้าขอความช่วยเหลือ แต่อีกฝ่ายกลับบัดมือเธอออก ก่อนเปรยด้วยน้ำเสียงฉุนกึก

"คุณคะ ปิดอีตเตอร์ ฉันร้อน!"

ไม่เพียงแต่พูด มือเรียวบางกลับปายปะไปทั่วเพื่อควานหาไอเย็น แต่กลับคว้าเจอแต่ 'ของแข็ง'

"บ้าฉิบ! ขบให้มันเร็วๆ หน่อย แล้วก็เร่งแอร์ด้วย แม่นี้จะกินหัวฉันอยู่แล้ว"

นายสภเป็นภาษาเกาหลี รีบบัดมือหญิงสาวให้พ้นไปจากต้นขา

ก่อนจะยัดหมอนอิงให้หญิงสาวกอดไว้

ชมความวูบวาบที่พุ่งเข้าเล่นงานจนกายหนุ่มเดือดพล่าน ความแกร่งกร้าว
กลางกายพานจะกำเริบเสิบสาน

เขาเสมือออกไปนอกหน้าต่างด้วยหวังจะชมความฟุ้งชานให้สงบ
ราบคาบ แต่หารู้ไม่ว่ากลับสบช่องให้โจรสาวยื่นหน้าเข้ามาส่งจุมุกฟุดฟิด
เหมือนหมาล่าเนื้อ พอแน่ใจแล้วว่าเป้าหมายที่ต้องการอยู่ตรงหน้าก็วางมือ
ทาบลงบนกำแพงเย็นเฉียบตรงหน้าที่ขยับขึ้นลงได้

ริมฝีปากแดงอ้มเผยอขึ้น นัยน์ตากลมใสแจ้วซ่อนมองเหยื่ออันโอชะ
แต่คนที่กำลังจะถูกปล้นสวาทกลับเบิกตาโพลงด้วยความตกใจ

"คุณสวยจัง!"

หากคำพูดนี้หลุดออกจากปากผู้ชายคงมีดวงหมัดกันบ้าง แต่พอ
หลุดจากปากผู้หญิงอ่อนแอซึ่งกำลังกายเกยอยู่บนตักพลางจ้องริมฝีปากเขา
อย่างเอาเป็นเอาตาย คาสโนว่าหน้าหวานก็ไมรู้จะตอบกลับยังงี้ ยังไม่ทัน
ห้ามปรามโจรปล้นสวาท เธอก็เลื่อนหน้าเข้ามาทาบริมฝีปากลงบนกลีบปาก
หยักสวยของเขาอย่างแผ่วเบาคล้ายเด็กน้อยที่กำลังจับแก้มคุณปู่คุณย่า
เวลาได้ชมหวาน

เพียงชั่วพริบตาเธอก็ผละออก หมดความสนใจริมฝีปากร้อนผ่าว
ที่นึกว่าจะเย็นละมุนละไม แต่คนถูกปล้นจูหน้าตาเนยกลับเบิกตาโพลงเพราะ
เรียวปากนุ่มละมุนยั้งทิ้งเชื้อไฟไว้ในหัวใจ ฉายจึงตัวดวงแขนรัดเอวคอดกั้ว
ไว้ในอ้อมแขนท่ามกลางการดิ้นรนผลัดไล่ไม่หยุด

"อย่ายุกยิก เตี้ยวเจของแข็งหรือ!"

โจรสาวขี้นเมาไม่เข้าใจว่า 'ของแข็ง' ที่ว่าคืออะไร จึงพยายามดิ้นหนี
ไอร้อนผ่าวชวนอึดอัด แต่อ้อมแขนแข็งแรงกลับกระชับแน่นขึ้นพลาง
เอื้อมมือไปปิดช่องแอร์ริมประตูคนนั่งให้หันมาหา หญิงสาวในอ้อมแขน
จึงเริ่มสงบและซุกหน้ากับบอกร้างอย่างเต็มอกเต็มใจ แถมยังถูหน้ากับ

เสื้อเชิ้ตสีขาวของตนรากับลูกแมวสีขาวอีกอันนะ

"เย็นขึ้นไหม"

"อ้อ!"

แล้วหญิงสาวก็ผล็อยหลับไป มาสะดุ้งตัวอีกทีตอนรู้สึกว่ามีแมวเข้ามาที่ไหหนักแห้งซึ่งมีไฟส่องสว่าง บรรยากาศรอบข้างเต็มไปด้วยหินอ่อนและมีสีทองดูหรูหราไปหมด

"ที่ไหนนาย"

เสียงอ้อแอ้ถามเป็นภาษาไทยแต่ชายหนุ่มไม่ได้ตอบ กลับกระชับวงแขนแน่นขึ้นแล้วเดินดิ่งเข้าสู่ลิฟต์โดยสาร

"ปล่อย!"

"ขึ้นปล่อยก็ร่วง จะเอาไหม!"

ชายหนุ่มขึ้นเสียง แสร้งทำที่จะคลายอ้อมแขนจนหญิงสาวรู้สึกว่าการกำลังจะร่วงลงไปไหนจึงรีบคว้าต้นคออีกฝ่ายไว้แน่น

"มาช่วย!"

ชายหนุ่มลอบเบะปาก กลอกตามองเพดานลิฟต์ด้วยความระอา ยั่วตักปล้ำเสียให้สิ้นเรื่องสิ้นราวเลยดีไหม ขยับกอดแต่เรื่อง

แต่คนอย่างนายนะเธอจะปล้ำคนเมา รู้ถึงไหนอายุถึงนั้น คาสโนว่าฉายไม่เคยลักหลับใคร เขาตัดสินใจลักความคิดชั่วร้ายทิ้งไปแล้วเดินตุ้มๆ ออกจากลิฟต์ตรงไปยังห้องสวีตชั้นบนสุดของโรงแรมหรูกลางกรุงโซล

คนขับรถจัดแจงเปิดประตูและทิ้งคีย์การ์ดไว้ที่ชั้นวางของข้างประตู ก่อนทิ้งเจ้านายไว้กับหญิงสาวในอ้อมแขน ห้องพักกว้างแบ่งเป็นโถงรับแขกขนาดใหญ่ตรงกลาง สุดทางเดินมีประตูบานเลื่อนซึ่งซ่อนห้องนอนไว้ภายใน ฉายรังใจไม่นานก็ตัดสินใจวางเธอลงบนโซฟาตัวเชื่องสีดำ

เขาไม่ใช่นักบุญแล้วก็ไม่ใช่สุภาพบุรุษ เรื่องอะไรจะจ่ายเงินหลักแสนเพื่อนอนบนโซฟาแล้วปล่อยให้โจรสลัดตัวแสบปล้นเตียงนอนหลังใหญ่หน้าตาเฉย

เธอทั้งตัวตั้งฟูบหน้าแผ่หลาบนโซฟาตัวใหญ่โดยไม่สนใจว่าใครบางคนจะยืนอึ้งกิมกี่ ไม่แน่ใจว่าระหว่าง 'เสียชีวิต' กับ 'โล่งอก' เขารู้สึกอย่างไรมากกว่ากัน

บทที่ 6 ปราบพยศปีศาจจิ้งจอก

ฉายก็แคยีนสูบบุหรี่อยู่ตรงระเบียงห้องนอน สูบเสร็จแล้วก็แค่จะออกไปหยิบน้ำดื่มเพื่อดับกระหาย เพราะหลังจากหอบหิ้วหมอนกับผ้าห่มมาให้ผู้หญิงคนนั้นเขาก็ไม่ได้ย่างกรายออกจากห้องนอนอีกเลย เขาย่ำเงินหลักแสนต่อคืนแล้วเหตุใดจะเดินไปไหนมาไหนในห้องพักของตนไม่ได้เล่า ฉายย่ำกับตัวเอง ก่อนสาวเท้าออกจากห้องนอน

สายตาคมกริบมุ่งหน้าไปยังตู้เย็นซึ่งอยู่ในครัวใกล้โซนรับแขก แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าวรอบตาเรียวยาวกลับเบิกโตด้วยความตื่นตะลึง

บ้าฉิบ!

ฉายรู้ว่าสุภาพบุรุษควรเบี่ยงสายตาไปทางอื่น แต่บังเอิญเขาไม่ใช่สุภาพบุรุษ เขาเป็นคาสโนว่าจอมเจ้าชู้จึงไม่อาจถอนสายตาไปจากร่างเฝ้ายวนซึ่งกำลังลงมานอนบนพื้นได้

เลือดในกายถูกเรื่อร่างอ่อนแอซึ่งเหลือเพียงชุดชั้นในตัวจี๋สีขาวเคี้ยวจนร้อนระอุ ริมฝีปากหยักสวยขบเข้าหากันแน่นละม้ายจะห้ามปรามสัญชาตญาณดิบให้แพ้พ่าย แต่ช่วงขยายาวกลับก้าวฉับๆ ไปหาคนที่นอนบิดกายอยู่บนพื้นก่อนจะย่นนิ้วไปคืบผ้าห่มลงมาวางโปะร่างอ่อนแอบนพื้น เตรียม

พลิกกายหนีเข้าห้อง

แต่จู่ๆ ข้อเท้ากลับถูกยื้อยุดตามมาด้วยเสียงอันแผ่วหวาน

"คุณคะ...ร้อน!"

ฉายเหมือนถูกตรึงอยู่กับที่ อะไรที่ไม่ควรจะเป็น 'ลูก' ตอนนั้นก็เตรียมจะ
เพลงฤทธิ์อยู่รอมร่อ

"ปล่อย!"

ฉายสะดุ้งข้อเท้าออกจากอ้อมมือร้อนผ่าวพลางขยับถอยแต่ร่างอันแน่น
กลับพลิกตัวขึ้นมาก่อนเดินตุบตุบเข้าหาห้องสูงซึ่งสวมเพียงกางเกงผ้ายัดสีเทา
เพียงตัวเดียว

"ร้อน...ปิดฮีตเตอร์หน่อย"

เธอท้วงเสียงอ้อแอ้ นัยน์ตากลมโตแดงกำจ้ำเอื้อมรากับมีหยาดน้ำพราว
อยู่ในดวงตาสวยซึ่ง

กินไปก็แก้วกันเนี่ยถึงลูกศิษย์คนแบบนี้

"คุณคะ"

"รู้แล้ว เดี่ยวปิดให้ อย่าเข้ามา!"

ฉายขยับถอยอีกหลายก้าวพลางลนลานปิดฮีตเตอร์มือสั่น ผ่านผู้หญิง
มาตั้งเท่าไรแต่ไม่เคยมีครั้งไหนที่เห็นผู้หญิงแก้ผ้าแล้วเหวี่ยงท้วงใจเด่นแรง
รับมือยากแบบนี้มาก่อน

"ปิดแล้ว!"

เขารีบโผล่ออกมาราวกับจะใช้มันเป็นยันต์กันโจรเหิน แต่หันกลับมา
ยังไม่ทันเต็มตัวโจรสาวก็ยื่นยิ้มกริ่มมกริมอยู่ตรงหน้าพลางยกนิ้วชี้ขึ้นจิ้มอก
เปลือยเปล่าของเขาหนึ่งที่ก่อนหัวเราะคิกคัก

"เย็นจัง!"

พูดไม่ทันขาดคำแม่คุณก็โถมเข้ากอดพลางอุ้มไปหน้ากับบอกกว้าง
เย็นเฉียบตรงหน้า

เนื้อตัวนุ่มนวลร้อนระอุราวกับถูกสุ่มไฟ ไม่แปลกเลยที่ไอน์เย็นเฉียบบนตัวเขาจากการออกไปตากลมหนาวสูบบหรี่จะตึงตูดเธอถึงเพียงนี้

รู้แบบนี้ไม่เปิดฮีตเตอร์ให้หรอก อุตส่าห์หวังดีเห็นว้ายิ่งดีอากาศก็ยิ่งหนาวเลยหอบผ้าห่มมาให้ แกมเปิดฮีตเตอร์ให้ด้วย ที่ไหนได้... เกือบถูกเธอเขมือบลงท้องเสียแล้ว

หากวิธยามาเห็นว่าคาสโนว่าหนุ่มผู้คร่ำหวอดในสมรภูมิรักถึงกับหน้าตื่น มือไม้ลนลานยามถูกเรือนร่างเฝ้ายวนจูโจมมั่นคงขำกลิ้ง

"ร้อนนักใช่ไหม"

"อืม!"

ฉายรู้ดีว่าความยับยั้งชั่งใจของตนใกล้จะหมดลงจึงกระซางแขนเรียวบางออกจากบั้นเอว ลากแม่ตัวน้อยหัวโยกหัวคลอนตามเข้าห้องนอนสู่ห้องน้ำด้านใน มือหนารวบเอวเล็กแล้วยกเธอเข้าไปไว้ในคอกอาบน้ำกระจกทรงสี่เหลี่ยมพลาเงี่ยมมือไปตັงโปรแกรมหัตถ์โนมิติที่ควบคุมฝักบัวไว้จนแล้วเสร็จ

"อยู่นิ่งๆ เข้าใจไหม"

หญิงสาวปรือตามองเขาอย่างงุนงงแต่ก็ยอมพยักหน้าตาม แล้วทันทีที่มือหนาลากกระจกใสปิดเข้าหากันกักขังเธอไว้ภายใน สายน้ำเย็นเฉียบราวกับน้ำแข็งขั้วโลกก็กระหน่ำเทลงมาจากฝักบัวบนเพดาน

เสียงกริรร้องของหญิงสาวดังลั่นห้อง มือบางยกขึ้นทูปกระจกไม่ยั้งเรือนร่างเฝ้ายวนดินเฝ้า ราวฝีโดนข้าวสารเสก

ไม่ใช่...เธอไม่ใช่ผีธรรมดา แต่เป็นปีศาจจิ้งจอกเจ้าเสน่ห์ เช็กชีเฝ้ายวนยิ่งกว่าผีห่าซาตานตัวใด ทรวงทรวงอวบอ้วนได้บราเซียร์ตัวน้อยล้นทะลักออกมาละม้ายจะหลอกล่อให้นักพรตหนุ่มตะแบกแล้วเข้าครอบครองกลืนกินปีศาจสาวเข้าไปทั้งตัว

ปีศาจสาวร้องสะอึกสะอื้น ความหาก็อกน้ำเพื่อสกัดกั้นน้ำเย็นเฉียบ

ทว่าเห็นแต่ปู่อะไรไม่รู้เต็มไปหมด กตมั่วๆ ไปก็ไม่เห็นว่าน้ำเย็นเฉียบ
จะหยุดสักนิดจึงหันกลับมาร้องเรียกชายหนุ่มที่ยืนประจันหน้าอยู่นอกกรงขัง
"คุณคะ!...คุณ!...ช่วยด้วย!!"

นายขบฟันกรอดพลางกระซอกประตูดอกด้วยแววตาดำลึกล้ำ ปีศาจจิ้งจอก
จึงโถมเข้าหานักพรตหนุ่มพลางทูป่าเขาไม่ยั้ง นักพรตผู้ถูกทำลายตบะแก่กล้า
พึมพำอย่างหัวเสีย

"หาเรื่อง!"

ประกายตาร้อนแรงลึกล้ำวาบขึ้นในดวงตาคมกริบ ก่อนนักพรตหนุ่ม
จะซ่อนร่างปีศาจจิ้งจอกเดินกลับแทนบุญชายัญ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://jamshop.jamsai.com/product/6444->